

.....
NAMN

TARA PÅ TITANIC PROV

*Här är åtta citat ur boken. Bläddra och sök upp citaten och skriv **de första tre orden** i den mening som kommer efter!*

Då fick Tara syn på en liten prick ute på havet. Pricken kom närmare och blev allt större. Det var ingen tvekan.

- Där är Titanic! ropade Tara.
  - Det var på tiden, sa pappa.
-

- Mamma är död, sa Paulina. Pappa är någonstans på fartyget. Men jag vet inte var.
- Det var tråkigt att höra.
- I Amerika ska jag bo hos min mormor och morfar, sa Paulina och fick tårar i ögonen. Jag träffade dem när jag var bebis. _____

- Tog du med dig en klänning till middagen? frågade mamma. Paulina skakade på huvudet.
  - Det här är den enda klänningen jag har, sa hon hon. Pappa la alla våra pengar på biljetterna.
-

Men hon förstod snabbt att det inte var en tidning. Det var en lista på alla passagerare ombord. De var uppdelade efter klass. Först hittade Tara sitt eget namn. Sedan läste hon namnen på passagerarna i första klass. Till slut letade hon efter passagerarna i tredje klass.

Tara såg hur en man räckte över ett barn till en kvinna som redan satt i en livbåt. Då kom Tara att tänka på ett barn som inte hade någon mamma att åka med. Paulina. _____

- Nu går vi.
  - Jag kan inte, viskade Paulina.
  - Vi måste! sa Tara bestämt. Men jag behöver min pappa, sa Paulina. Jag kunde inte väcka honom.
-

Passagerare i livbojar guppade runt i det iskalla havet. De skrek så länge att det lät som en enda klagande röst. Ju senare det blev på natten desto fler av skriken och rösterna tystnade.

Solen höll på att gå upp när det var Taras tur. Hon såg att det stod Carpathia på fartygets sida. Den gamla kvinnan i livbåten såg rädd ut.

- Jag kan hjälpa till, sa Tara. Hon hjälpte henne att sätta sig i bärselen.
-

TARA PÅ TITANIC

PROV Facit

Då fick Tara syn på en liten prick ute på havet. Pricken kom närmare och blev allt större. Det var ingen tvekan.

- Där är Titanic! ropade Tara.

- Det var på tiden, sa pappa.

Titanic gled in i hamnen och släppte ner ankaret.

- Mamma är död, sa Paulina. Pappa är någonstans på fartyget. Men jag vet inte var.

- Det var tråkigt att höra.

- I Amerika ska jag bo hos min mormor och morfar, sa Paulina och fick tårar i ögonen. Jag träffade dem när jag var bebis. **Men jag kommer inte ihåg dem.**

- Tog du med dig en klänning till middagen? frågade mamma. Paulina skakade på huvudet.

- Det här är den enda klänningen jag har, sa hon hon. Pappa la alla våra pengar på biljetterna.

Hon kan låna en av mina klänningar, sa Tara.

Men hon förstod snabbt att det inte var en tidning. Det var en lista på alla passagerare ombord. De var uppdelade efter klass. Först hittade Tara sitt eget namn. Sedan läste hon namnen på passagerarna i första klass. Till slut letade hon efter passagerarna i tredje klass. **De var inte med.**

Tara såg hur en man räckte över ett barn till en kvinna som redan satt i en livbåt. Då kom Tara att tänka på ett barn som inte hade någon mamma att åka med. Paulina. **Tara hade varit helt upptagen med att förstå vad som hände.**

- Nu går vi.

- Jag kan inte, viskade Paulina.

- Vi måste! sa Tara bestämt. Men jag behöver min pappa, sa Paulina. Jag kunde inte väcka honom.

Jag skakade honom hårdare och hårdare...

Passagerare i livbojar guppade runt i det iskalla havet. De skrek så länge att det lät som en enda klagande röst. Ju senare det blev på natten desto fler av skriken och rösterna tystnade. **Hundratals döda täckte hela havet.**

Solen höll på att gå upp när det var Taras tur. Hon såg att det stod Carpathia på fartygets sida.

Den gamla kvinnan i livbåten såg rädd ut.

- Jag kan hjälpa till, sa Tara. Hon hjälpte henne att sätta sig i bärselen.

Sedan hjälpte hon sin mamma.